

ĢIMENES VIENOTĪBAS ATSLĒGAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 33:12–14, Rut 1:16–18, Jņ 17:21–26, Gal 3:28, Ef 2:11–22, 5:21–6:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Lai visi būtu viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, tā lai arī viņi būtu Mūsos; lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis” (Jņ 17:21).

Ģimenes dzīve aino dažādus dzīves posmus dažādiem ģimenes locekļiem. Tēvam un mātei bērnu ienākšana dzīvē ir galvenā pārmaiņa, kas ilgs visu viņu mūžu. Un atvasēm, protams, no neeksistēšanas nonākt eksistencē arī ir liela pārvērtība. Arī bērni iet cauri dažādiem dzīves posmiem, līdz viņi atstāj mājas un viņiem varbūt piedzimst pašiem savi bērni.

Tomēr vienalga, vai mēs esam vecāki vai bērni ģimenē, mēs visi cīnāmies ar vienu un to pašu, un tā ir mūsu grēcīgā, kritusi daba, kas ģimenes vienotību var padarīt ļoti izaicinošu, lai neteiktu vairāk.

Jā, Jēzus Kristus miesā pie krusta visa cilvēce ir samierināta ar Dievu un cits ar citu (Ef 2:13–16, Ko 1:21–23), bet ikdienas praktiskajā līmenī mums ir jāpieņem sev Kristus žēlastība, kas vienīgā var padarīt ģimenes vienotību par dzīvu pieredzi visiem, kas to meklē ticībā. Tai vajadzētu būt mūsu ikdienas pieredzei. Par laimi, pateicoties Kristus žēlastībai, tas tā arī var būt.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. maijā.

Kristus – vienotības centrs

Kādu ilustrāciju Pāvils izmanto, lai aprakstītu jauno vienotību, kas pastāv starp ļaudīm Kristū? Kā Kristus ir izveidojis “vienu” no “diviem”? Ef 2:11–22, sk. arī Gal 3:28. _____

Kristus krusts noņem barjeras, kas šķir cilvēkus citu no cita. Sienas atdala pielūdzējus jūdu templī, vīriešus no sievietēm un jūdus no pagāniem. Aprakstot jūdu un pagāņu vienotību Kristū, Pāvils izmanto valodu, kas vienādi attiecas uz citiem dalījumiem starp tautām, cilvēku grupām, sociālajiem slāņiem un dzimumiem. “Lai šos divus pārradītu Sevī par vienu jaunu cilvēku, tā panākdams mieru” (Ef 2:15) – tā ir labā vēsts, kas palīdz pāriem patiesi iepazīt “vienas miesas” vienotību laulībā. Ticībā Kristum ilgstoši sadalītas ģimenes arī ir iespējams savienot.

Viena lieta ir citēt Bībeles pantus par vienotību Kristū. Pavisam kaut kas cits ir to piedzīvot. Kādas praktiskas izmaiņas Kristus ienes mūsu dzīvē, kas padara mūs spējīgus piedzīvot vienotību, kas mums ir apsoltā? Lasiet, piemēram, Rm 6:4–7, 2kor 5:17, Ef 4:24–32. _____

“Uzzīmējiet lielu apli, kura malas ar daudzām līnijām ir savienotas ar centru. Jo tuvāk līnijas ir centram, jo tuvāk tās ir cita citai. [...] Jo tuvāk mēs nākam Kristum, jo tuvāk mēs būsim cits citam.” (Elena Vaita “Adventistu māja”, 179. lpp.)

“Starp tēvu un dēlu, vīru un sievu .. ir starpnieks Kristus, vienalga, vai viņi to spēj ieraudzīt vai ne. Tikai caur Kristu, caur Viņa vārdu, pateicoties tam, ka mēs Viņam sekojam, mēs varam nodibināt tiešu kontaktu ārpus sevis.” (Dītrihs Bonhēfers “The Cost of Discipleship” (New York: The MacMillan Publishing Co., 1979), 108. lpp.)

Cik tuvu tava ģimene vai draudzes ģimene ir šī apla centram? Kam vēl jānotiek, lai attiecības būtu tādas, kādām tām vajadzētu būt? _____

Kļūstot vienoti, pateicoties Viņa mīlestībai

“Lai Kungs bagātīgi pilda jūs ar mīlestību citam uz citu un uz visiem pārējiem, tāpat kā mēs mīlam jūs” (1tes 3:12).

Jēzus lūdza Tēvu, lai Viņa sekotāji ir “viens, tāpat kā mēs esam viens” (Jņ 17:22). Apkopojiet, ko Jēzus šeit saka, īpaši pievērsoties mīlestības lomai, kas nepieciešama, lai kļūtu kā viens.

Šajā lūgšanā Jēzus domāja par vienotību starp Viņa sekotājiem. Šai vienotībai ir būtiski piedzīvot “agape” mīlestību. “Agape” ir Bībeles vārds, kas apzīmē Dieva mīlestību un ir izmantots šajā lūgšanā un daudzās citās vietās Jaunajā Derībā. Tāda mīlestība ir paša Dieva daba (1Jņ 4:8), un tā identificē Jēzus sekotājus (Jņ 13:35). Dieva mīlestība grēcīgai cilvēka sirdij nav dabiska. Tā ienāk cilvēka dzīvē, Jēzum iemājojot ticīgajā ar Savu Garu (Rm 5:5; 8:9, 11).

“Mans bauslis ir: mīliet cits citu, tāpat kā es jūs esmu milējis” (Jņ 15:12). Mācekļi Jānis, kas rakstīja šos vārdus, kādreiz nebija mīlošs, bet bija lepns, varaskārs, kritisks un straujš (Mk 3:17; Lk 9:54, 55; sk. arī “Laikmetu ilgas”, 295. lpp.). Vēlāk dzīvē viņš atcerējās, kā Jēzus bija turpinājis viņu mīlēt, neskatoties uz šīm īpašībām. Jēzus mīlestība pamazām izmainīja Jāni, padarot viņu spējīgu mīlēt citus kristīgā vienotībā. “Mēs mīlam, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis” (1Jņ 4:19), viņš rakstīja, un, “ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt” (1Jņ 4:11).

Izlasī 1kor 13:4–8. Mēģini vārda “mīlestība” vietā ielikt savu vārdu. Kā tas iederas? Lūdz Jēzu ienest šīs mīlestības īpašības ar Savu Garu tavā dzīvē. Kādas pārmaiņas Gars varētu aicināt tevi izdarīt, lai sasniegtu šo kristieša ideālu? _____

Savtība: ģimenes iznīcinātāja

**“Ja tiktu nolikts malā lepnums un savtība, piecās minūtēs izzustu lielākā daļa grūtību.”
(Elena Vaita “Agrīnie raksti”, 119. lpp.)**

Mūsu kā cilvēku daba ir grēka samaitāta. Un varbūt vislielākais paraugs šai samaitātībai ir savtības lāsts. Šķiet, ka mēs piedzimstam savtīgi. Mēs varam redzēt šo realitāti mazos bērnos, kuru pamatvajadzības ir vērstas uz sevi. “Man, man, man...” Ap to laiku, kad mēs sasniedzam pieaugušā vecumu, šī rakstura īpašība var atklāties diezgan nepatīkamos veidos, īpaši mājās.

Protams, Jēzus nāca, lai to mainītu (Ef 4:24). Viņa Vārds mums apsola, ka, pateicoties Viņam, mums nav jābūt šīs iznīcinošās rakstura iezīmes pārvaldībā. Visa Viņa dzīve ir pilnīgs paraugs tam, ko nozīmē dzīvot nesavtīgi. Tik lielā mērā, cik mūsu dzīve līdzināsies Viņa dzīvei (1Jņ 2:6), mēs uzvarēsim tieksmi dzīvot tikai sev.

Izlasi šos pantus. Ko tie mums stāsta par nesavtīgas dzīves dzīvošanu?

Fil 2:3–5 _____

1Jņ 3:16–18 _____

Kā rakstīja Elena Vaita, ja lepnums un savtība tiktu noliktas malā, ļoti ātri varētu tikt atrisinātas daudzas problēmas, pirms tās kļūst mokošas un ieilgušas, visbeidzot pārvēršoties par kaut ko ļoti nejauku. Krusta pakājē, kas ir lielākais nesavtības paraugs visā universā, no šī grēka ir jātiek attīrītiem visiem ģimenes locekļiem, īpaši vecākiem (Sak 16:6), pat ja tas nozīmē pastāvīgu atgriešanos pie krusta un zemošanos lūgšanā, ticībā, ar asarām un padevīgu sirdi.

Cik daudz laika tu pavadi pie krusta, cīnoties pret savtību, lai arī kādos veidos tā atklājas tavā dzīvē? Kā šis pants (Mt 7:16) palīdz tev noteikt, vai tu tur esi pavadījis pietiekami daudz laika? _____

Padevība

Kādu padomu dod Pāvils attiecībā uz pazemību un kalpošanu attiecībās? Ef 5:21. Kā tu domā, kā šāda attieksme palīdz veicināt vienotību draudzē? Kāpēc mājās tā ir tik svarīga? Ef 5:22–6:9. _____

Vārds “padoties” (Ef 5:21) nozīmē nolikt sevi pazemīgi cita cilvēka priekšā, balstoties uz brīvprātīgo izvēli. Šis unikālais princips sākās ar Kristu (Mt 20:26–28; Jņ 13:4, 5; Fil 2:5–8) un raksturo visus tos, kas ir papildīti ar Viņa Garu (Ef 5:18).

“Kristus bijība” ir tā, kas motivē cilvēkus padoties šādā veidā (Ef 5:21). Savstarpēja ziedošānās bija un vēl joprojām ir revolucionāra kristīga mācība par sabiedriskajām attiecībām. Tā ienes dzīvē garīgo realitāti, ka visi ir viens Kristū. Šajā ziņā nav izņēmumu.

Mājsaimniecības princips. Kristieša padevības pierādījumi ir atrodami ģimenē. Ja šis princips darbojas tur, tas ienesīs dramatiskas izmaiņas draudzē. Ievadījis tēmu par padevības principu, Pāvils nekavējoties pāriet pie tā, kā to ieviest ģimenēs.

Ef 5:22–6:9 runā par trīs dažādiem attiecību pāriem – par visbiežāk sastopamajām, taču visvienlīdzīgākajām attiecībām sabiedrībā. Nolūks nav pastiprināt kādu esošu sabiedrisko kārtību, bet parādīt, kā Kristus ticības kultūra darbojas, ja ir radikāli atšķirīga ticīgo brīvprātīga padošanās cits citam.

Kā tu domā, kāpēc Pāvils parasti vispirms uzrunā tos, kas esošajā kultūrā ir sociāli vājāki – sievas, bērnus un vergus? Uzraksti, kāda raksturojoša frāze ir pievienota katrai no šīm attiecībām!

Ef 5:22 _____

Ef 6:1 _____

Ef 6:5 _____

Tos, kam sabiedrībā ir lielāka vara (vīri, vecāki, kungi), vienmēr uzrunā otros. Katrs no tiem saņem norādījumu, kas ir diezgan neraksturīgs kultūrai. Šie norādījumi noteikti radīja izbrīnu pirmā gadsimta ticīgajos. Tie nolīdzināja zemi ap krustu un atvēra iespēju piedzīvot patiesu vienotību attiecībās.

Izdzīvojot mīlestību, ko solām

Ģimenes saskanīgums un vienotība balstās uz ģimenes locekļu savstarpēju nodošanos, kas sākas ar laulāto ziedošanos un rūpēm citam par citu. Skumji, ka Bībeles vēsture ir pilna ar stāstiem par neizpildītiem solījumiem, lauztu uzticību un nodošanās trūkumu tur, kur visam vajadzēja būt otrādi. Rakstos ir arī aizkustinoši piemēri, kur parasti cilvēki ar Dieva palīdzību ziedošanās draugiem un ģimenēm un turēja savus solījumus.

Aplūkojiet šīs ģimenes un viņu nodošanās līmeni. Kā dažās no šīm ģimenēm varēja tikt stiprināta nodošanās? Uz ko pamudināja nodošanās, kas bija redzama citos?

Vecāku un bērnu attiecības (1Moz 33:12–14, 2Moz 2:1–10) _____

Brāļu un māsu attiecības (1Moz 37:17–28) _____

Ģimenes locekļu attiecības (Rut 1:16–18; 2:11, 12, 20; 3:9–13; 4:10, 13) _____

Laulāto attiecības (Hoz 1:2, 3, 6, 8; 3:1–3) _____

Kad mēs ziedojamies kādam citam cilvēkam, kā tas ir laulības attiecībās vai lēmumā laist pasaulē vai adoptēt bērnu, ir jābūt labprātīgai sevis nodošanai. Likumi var ierobežot negatīvu uzvedību, bet laulībai un ģimenes attiecībām ir vajadzīga mīlestība, lai tās varētu uzplaukt.

Ko Jēzus apsoliņums (Ebr 13:5) nozīmē tev personīgi? Kādu ietekmi tam, ka Viņš ir ziedojis tev, vajadzētu atstāt uz veidu, kā tu ziedoies Viņam, savam dzīvesdraugam, saviem bērniem un ticības biedriem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaita “Svēts loks”, 177.–180. lpp., “Liecības draudzei” 6. sēj., 236.–238. lpp.

Pirmais darbs—vienotība. “Kristiešu pirmais darbs ir būt vienotiem ģimenē. [...] Jo ciešāk ģimenes locekļi ir vienoti savās mājās, jo paceļošāka un noderīgāka būs ietekme, ko tēvs, māte, dēli un meitas atstās ārpus mājas.” (E. Vaita “Adventistu māja”, 37. lpp.)

Ģimenes vienotības noslēpums. “Šķelšanās un nesaskaņu iemesls ģimenēs un draudzē ir atdalīšanās no Kristus. Nākt tuvāk Kristum nozīmē nākt tuvāk cits citam. Patiesas vienotības noslēpums draudzē un ģimenē nav diplomātija, ne arī menedžments vai pārcilvēciskas pūles pārvarēt grūtības— kaut arī tas būs daudz jādara— bet gan vienotība ar Kristu.” (179. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet, kādi spēki jūsu sabiedrībā darbojas pret ģimenes vienotību? Kādus praktiskus risinājumus jūs varat piedāvāt ģimenei, kas cīnās pret šīm ietekmēm?

2. Vai jūsu draudzē šobrīd ir kāda ģimene, kas ir izjukusi? Ja jā, ko jūs kā grupa varat darīt, lai palīdzētu katram tās loceklim šajā krīzes brīdī?

3. Pārrunājiet padošanās jautājumu. Kā to vajadzētu saprast kristiešu kontekstā? Kādos veidos šis princips tiek ļaunprātīgi izmantots?

4. Kādus ģimenes vienotības principus varētu attiecināt arī uz vienotības jautājumu draudzē?